

Bohoslužby v Zábřeze 2.prosince 2018

Lk 21,25-28.34-36

Milé sestry, milí bratři, možná jste také jako děti měli rádi tunely. Zejména v době, kdy se nesvítilo ve vlaku pořád a nastala taková krásná tma, to mělo své kouzlo. Mělo to jen jednu nevýhodu, u nás ty tunely byly krátké, takže jsme si toho moc neužili. On kus dítěte v nás zůstává i vzdor přibývajícím létům a tak jsem v létě neodolal, když se naskytla příležitost projít si jeden opuštěný tunel. Zpočátku to bylo úžasné, když se člověk mohl ponořit do tajemna toho tunelu a kráčet obklopen skutečně černou tmou. Jenže po čase to nějak přestalo být ono. Navíc, když mi nebylo moc dobře. Šli jsme asi jen půl hodiny, ale bylo velice krásné vidět, že se v dáli objevil světlý bod, který se zvětšoval, až jsme byli zase venku. Cestu tím tunelem jsme si s kamarády zvolili dobrovolně. Přesto bylo dost nepříjemné, když uprostřed tunelu to člověka už přestalo bavit. Nedalo se dělat nic jiného než zkrátka čekat, až bude konec.

Pohyb tunelem někdy může připomínat i náš život. Tunel je totiž úžasná zkratka. A zkratky mívá člověk docela rád. Mívá rád řešení, která svým způsobem usnadňují nebo zpřjemňují jeho cestu životem. Alespoň tedy na první pohled. A to je právě na tunelech či životních zkratkách někdy zrádné. Člověk tuší, že to má svá úskalí, ale říká si, že to nějakým způsobem zvládne. I přes určité riziko to přeci bude lepší či zajímavější než jít původní cestou. Jít sám od sebe zkratkou znamená brát všechno do svých rukou, spoléhat sám na sebe. Jenže toto spoléhání má své hranice a pomáhá asi tak, jako když si člověk v tunelu svítí baterkou. Časem si uvědomí, že to, co mu přišlo zajímavé, začíná být poněkud prázdné a svým způsobem i znepokojující. Nadšení a elán začíná střídat únava a také jistá bezradnost. Nedá se dělat nic jiného, než jít dál, ale přitom každý krok je zápasem sama se sebou. Výhody, které si člověk dříve sliboval, se obracejí spíše v přítěž.

Je pravda, že ne vždy je takováto cesta tunelem výsledkem svobodné lidské volby. Do podobné situace se lze dostat, aniž by člověk hledal pro svůj život nějaké zkratky, na kterých spoléhá jen sám na sebe. Pocit nejistoty, bezradnosti či úzkosti z toho, co kolem sebe člověk vnímá, přichází i bez jeho zavinění. Když Ježíš popisuje dny velikého soužení, mluví sice o hněvu proti lidu, ale nespojuje ho přímo s Hospodinem. Znamení na slunci, zmatky a strach z toho, co

přichází, zasahují celý svět, týkají se každého člověka. A jak je patrné z dnešního textu, nevyhne se to ani Ježíšovým učedníkům. Příchod soužení je zkrátka realitou tohoto světa. A nebo ještě lépe řečeno, před Ježíšovým druhým příchodem se tato realita odhalí v plné kráse. Zmizí růžové brýle, které se snaží člověku nakukat, že svět je naprosto v pořádku, ačkoliv zlo ještě nebylo definitivně poraženo. Dnes jsme například v šoku nad tím, jak mnozí lidé smýšlejí o svobodě, o hodnotách jako lidská práva, pomoc bližním a podobně. Jenže on není problém v tom, že by se tak náhle změnilo smýšlení mnohých. Ne, ono je jen víc vidět. A to je právě důvod, proč najednou při pohledu kolem sebe vidíme spíš jen temnotu, která pomalu ale jistě pohlcuje cokoli, čím si chceme posvítit na cestu před sebou.

Ježíš svým učedníkům říká, že právě v tomto chaosu přijde Syn člověka na oblaku a s ním i vykoupení. Někdy se používá obraz o světle, které se objeví na konci tunelu a začne se zvětšovat. Toto světlo má ale jednu zajímavost. Ono moc nepomůže k tomu, aby se člověk lépe orientoval. Při východu z tunelu je člověk takovým světlem oslněn a vlastně také toho kolem sebe moc nevidí. Ale přeci jen tu jeden rozdíl. Když člověk příliš nevidí kvůli tmě, je to znepokojivé, když nevidí přes světlo Božího Syna, vede ho to k pokoji. Světlo mu dává jasný bod, kterého se může zachytit. Právě proto mu přestává vadit, že viditelnost na každý krok není také moc ideální. V Ježíšově příchodu tak nastává pro náš život zajímavá situace. Pohled k němu doslova přebíjí to ostatní. Nemění se tedy moc situace, ve které se nacházíme, ale na druhou stranu se děje něco, co mění naše vnímání této situace. Nemizí problémy, nejsme ušetřeni každodenních zápasů, ale poznáváme, že i neřešitelné problémy mají východisko, každodenní boje o přežití máme šanci vyhrávat.

Důležitou věcí spojenou s příchodem Ježíšovým je také bdělost. Podle Lukášova podání Ježíš tuto bdělost vypichuje jako varování před zatížením srdce nestřídmostí, opilstvím a starostmi o život. Asi jsou to pojmy, které mluví samy za sebe. Možná se tak trochu dotýkají i toho, co máme jako podobu Adventu před očima dnes. Shánění, běhání, chystání, snaha, aby na Vánoce bylo vše perfektní, připravené. Stoly se prohýbají, lidské nitro je až zahlcováno dobročinnými koncerty a krásnými pohádkami. Jakoby se svět snažil ukázat svoji lepší tvář, jakoby chtěl říct, že sami můžeme změnit jeho utrpení v pokoj a blahobyť. Tak nějak to vyvolává dojem, že vlastně sami ze sebe dokážeme dát tomuto světu naději, sami nakonec nějak vyřešíme jeho bolest a úzkost. Vždyť přeci vidíme, jak krásně je zde zhmotněna lidská добрota. Jak snadno se uprostřed takového zhmotnění zapomíná, že člověk se nezměnil, ale jen si na chvíli nasadil pěknou masku. Proto Ježíš své učedníky varuje, aby nenechali svá srdce zatížit vlastně čímkoliv, co může zastříť skutečnost, že spása přichází jen od Boha, že jen Bůh mění lidské srdce svou láskou, že svět potřebuje na prvním místě právě tuto lásku hledat.

To je ale jen jeden rozměr tohoto zatížení srdce. Slova o nestřídmosti, opilství a starosti o živobytí můžeme vnímat i jinak. Prozrazují zahleděnost do sebe, určitý druh sobectví. U někoho, kdo myslí jen na jídlo, na peníze či moc, rozlišíme jeho nepřipravenost asi celkem

snadno. Jenže zahleděnost do sebe má mnoho podob. A ty můžou být velice zrádné, protože jim člověk nevěnuje tolik pozornosti, nebo je nevnímá jako problém. Ježíš při střetu s farizei občas poukázal na jejich duchovní pýchu, tedy na pocit dokonalosti v následování Hospodina. A to je také možnost, jak se poněkud minout s potřebou přijetí spásy z Božích rukou. Opilství, nestřídmost či starost o živobytí ukazují k touze mít stále víc, tvořit si svůj dokonalý svět, činit ze sebe střed vesmíru. Tady se slova Ježíšova týkají tedy i těch, kdo se sice nepřejídají, neběhají za nákupy a neopíjejí se, ale na druhou stranu velice úzkostně prožívají cokoli, co se dotkne jejich osobnosti. Ve vztahu k Ježíšovu příchodu je to vlastně jednoduché. Pokud někdo hledí příliš na sebe, pořád se sám sebou zabývá a nimrá ve svém nitru, přemýšlí jen o tom, co je pro jeho život nejlepší, potom nemůže vidět, že mu přichází pomoc v podobě Ježíše coby Syna člověka na oblaku. Můžeme si zde představit docela klidně člověka, který se v tunelu stále dívá na sebe do zrcátka. Detail v podobě světla v dálce tím pádem jen těžko může zaregistrovat.

Na počátku Adventu si můžeme připomenout, že svět kolem nás není zcela pokojným a klidným místem. Je místem, které vzdor občasnému výbuchu dobroty, potřebuje najít svého spasitele v Ježíši Kristu. A týká se to i našich životů. Nejsou dokonalé, jsou plné různých strachů a bolestí, zranění a nejistoty. A také poznání, že sami tu nic nezmůžeme, sami tu situaci nezměníme. Stejně jako do noci nevneseme denní světlo, nepřineseme tomuto světu spásu. A nenajdeme ani uspokojivé odpovědi na otázky, které nás znepokojují, okrádají o spánek a pokoj. A že takových otázek člověk má. Nejen jako dítě.

Je to asi trochu těžké představit si, že naše kroky nerezonují na prosluněné promenádě ale spíš v tunelové troubě. Ale pokud si to představit dokážeme, poznáme, jak důležitý čas před sebou máme. Ježíšův příchod není okrajová záležitost víry, téma ke spekulaci, nebo rozhovoru u kávy. Je to událost, která radikálně zasahuje do našeho života. Mnohé věci v něm možná postaví na hlavu, rozborí spoustu představ, které jsme o Bohu měli. Ježíš v něm ale zazáří jako silné světlo, které se stane jasným orientačním bodem. Stane se světlem, v jehož záři vše ostatní nad námi zcela ztratí moc. Proto také přestaňme stále řešit jen sami sebe, své různé bolístky a rádobý starosti a obraťme svůj zrak k tomu, který přichází, aby byl s námi a konal skrze nás dílo své spásy.

Pane Ježíši, děkujeme, že k nám přicházíš, že nám dáváš poznat svoji spásu. Prosíme, dej nám odvahu odevzdávat ti všechnu svou naději a vyhlížet ke tvému světlu.

Amen.

neděle 2.prosince 2018

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Středa, 13 Březen 2019 19:55 -

p { margin-bottom: 0.25cm; line-height: 120%; }